

SASHA PEYTON SMITH

THE
ROSE
BARGAIN

Vertaling Sandra C. Hessels | Creative Difference

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Sasha Peyton Smith

Oorspronkelijke titel: *The Rose Bargain*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference

Omslagontwerp: HarperCollins UK

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Tran Nguyen

Auteursfoto: © Ashley Teresa Photography

Zetwerk: MatZet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1806 5

ISBN 978 94 027 7515 0 (e-book)

NUR 285

Eerste druk juni 2025

Originele uitgave verschenen bij Harper, een imprint van HarperCollins Publishers, 195 Broadway, New York, NY 10007.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Kom met ons mee, o, mensenkind!
naar waar je wateren en wildernis vindt.
Met de feeën mee, hand in hand,
Want er is veel meer verdriet
aan deze kant.
–William Butler Yeats

Ga tot het uiterste. Wees perfect.
–William Shakespeare
Een midzomernachtdroom

TOEN

De Rozenoorlogen

Het gezicht van koning Edward was bevuild door modder en bloed toen de vrouw opdook bij de bomenrij. In een korte adempauze hing zijn zwaard slap aan zijn zijde, waarna hij op zijn knieën zakte.

Er deden wel geruchten de ronde dat de Anderen bij de oorlog betrokken waren, al vanaf het moment dat er in de Midlands een baanderheer aan de punt van een zwaard werd geregen; maar voor wie niet wil geloven, is ontkennen nu eenmaal vrij eenvoudig. Er waren vast overtuigender verklaringen te vinden voor de plotselinge weersomslagen, of de schapenkuddes die gevild en zonder hoofd werden aangetroffen. En toch, iedereen die ooit van zijn grootmoeder had geleerd om vooral nooit het woud in te gaan zonder een takje hulst in zijn zak, wist het. Ze wisten het al maanden. Jaren. Tientallen jaren, zo niet generaties lang.

Net zoals de goden zich in de Trojaanse Oorlog bemoeiden met de aangelegenheden van de mensen, zo namen ook de Anderen voor hun eigen plezier deel aan de conflicten van de stervelingen.

Zo werden ze destijds genoemd. *De Anderen*.

Het huis Lancaster en het huis York geloofden beide de wettelijke opvolgers van de Plantagenetlijn te zijn. Een land kan echter geen twee koningen hebben, en geen van beide zijden was van plan om de ander zomaar de troon te overhandigen. Banieren werden gehesen en zwaar- den geslepen.

De oorlog was wreed, zoals alle oorlogen dat nu eenmaal zijn. Zinloos en gewelddadig. Al in het eerste jaar was de Engelse grond door- drenkt met bloed. En toch was het einde nog niet in zicht. De

oorlogstrom bleef slaan en de boeren marcheerden door op het slagveld.

Het tijt keerde pas tijdens de Slag bij Barnet. Ieder schoolkind kent het verhaal; het staat in de marmeren stenen voor Buckingham Palace gehakt en tentoongesteld aan eenieder die het maar wil lezen. Het verhaal van de dag waarop koningin Moryen heel Engeland redde.

En dat geschiedde als volgt.

De oorlog woedde maar door en koning Edward was de wanhoop nabij. Niemand weet precies of het de geur van wanhoop of van bloed was die haar deed verschijnen, maar ineens was ze er.

Men zegt dat het doodstil werd op het hele slagveld toen zij zich in het strijdgewoel begaf. Haar gewaad was zo wit als botten en haar gaasachtige lange sleep hing achter haar op de grond en sleepte gevallen bladeren mee. Haar haar was zo zwart als onyx en haar ogen zelfs nog donkerder. Haar huid was spookachtig wit en haar gelaat zo adembenemend mooi dat het letterlijk pijn deed om naar haar te kijken. Sommige mannen sloegen voorover en moesten overgeven toen ze haar zagen.

Ze schreed langzaam, met muiltjes aan haar voeten, over het slagveld, alsof ze wist dat iedereen op haar zou wachten.

Dat was het moment waarop Edward zich op zijn knieën liet vallen.

‘Sta op,’ beval ze hem, en hij gehoorzaamde. ‘Ik ben gekomen om te helpen.’

Tranen trokken spoorpjes door het vuil op zijn wangen toen hij woordeloos en met innige dankbaarheid knikte.

Ze boog zich naar voren en haar perfecte silhouet tekende zich duidelijk af tegen de asgraauwe rook van het slagveld. Ze fluisterde hem iets in het oor.

Het was geen lang gesprek. Wat ze hem ook aanbood, hij nam het gretig aan. Ze trok haar dolk uit haar riem en maakte een snee in zijn handpalm. De afspraak was bezegeld.

Aan de andere kant van het uitgestrekte veld viel Henry iv dood neer op de grond.

Engeland had een duidelijke nieuwe koning: Edward iv.

De Lancasters trokken huiswaarts en de Yorks staken die avond hun fakkels in het kamp aan en vierden de overwinning.

De vreemde vrouw bleef niet toekijken. Zij was al onderweg, in een koets die door sneeuwwitte paarden werd voortgetrokken. Er moest een kroning plaatsvinden, en er was geen tijd te verliezen.

Vierentwintig uur en een minuut later was ook Edward iv gestorven. Hij sloot zijn ogen en stortte ineen op de grond alsof iemand een draadje had doorgeknipt.

Ze had Edward beloofd dat hij koning zou worden. Ze had er nooit bij gezegd hoelang dat zou duren. En zo besteeg koningin Moryen van de Anderen de troon in Eltham Palace, met een kalme glimlach op haar gezicht en een kroon op haar hoofd. Iedereen die een zwaard of ook maar een hand naar haar ophief, kon zich vervolgens niet meer bewegen, alsof zelfs die daad al verboden was.

De oorlog was voorbij en Engeland had een nieuwe koningin. Onsterfelijk. Onoverwinnelijk. Onvermijdelijk.

NU

HOOFDSTUK 1

Londen, februari 1848

Lydia is nu al twee weken vermist en ik ben bang dat onze ouders morgenochtend wakker worden en mijn bed ook leeg aantreffen. Ik schrik van een geluid in de donkere steeg links van me, maar het is maar een rat die door een berg afval snuffelt.

Kilometerslang loop ik al rillend door de stad, let ik niet op de naroeppers en stap ik over halfdode bedelaars heen. Meestal zeggen mijn ouders dat ik niet op ze moet letten, dat ze dezelfde kans hebben gekregen om met de koningin te onderhandelen als alle anderen, maar vanavond zijn ze lastiger te negeren.

Mijn vrijheid is over het algemeen beperkt tot een wandelingetje door het park, arm in arm met mijn moeder, of een ritje met de familiekoets, veilig en wel tussen de fluwelen wanden. Wat ik mis aan ervaring, compenseer ik met zelfvertrouwen. Dat zelfvertrouwen voelt echter een stuk ragfijner nu ik verdwaald ben en de kou doordringt tot in mijn botten.

Ik dacht dat het veiliger zou zijn om de hoofdstraten aan te houden en niet in mijn eentje door het stikdonker van Hyde Park te wandelen, maar één verkeerde hoek om en een kronkelende steeg in en ik weet al niet meer waar ik ben. Zelfs het flakkerende licht van de gaslantaarns om me heen is zwak. Kolenstof hangt dik in de snijdende februarikou en filtert het beetje licht dat de lampen afgeven. Ik trek de kap van mijn mantel naar achteren en kijk omhoog naar de hemel in de hoop me te oriënteren. Cassiopeia zou in het noorden moeten staan, maar de schittering van de sterren is zo dof dat ik er niet zeker van kan zijn. Een enkele traan ontsnapt uit mijn ooghoek en rolt zo mijn oorschelp in.

Dagenlang heb ik Lydia's kamer doorzocht en gebeden dat ik een of andere aanwijzing voor haar verdwijning zou vinden. Maar zonder resultaat. Het is alsof ze in het niets is opgegaan, maar dat weiger ik te geloven.

Vanavond, nadat mijn moeder, vader en de paar bedienden die we hebben naar bed waren gegaan, heb ik mijn mantel aangetrokken, papa's allerwarmste sjaal om me heen geslagen en ben ik naar buiten gegaan.

Misschien was ik dapper, zoals de ridders in de verhalen die Lydia en ik als kleine meisjes altijd lasen, nobel en gedreven door liefde. Misschien wilde ik alleen maar iets anders voelen dan die gekmakende angst die me om het hart sloeg na de verdwijning van mijn zus.

De politie zegt dat ze is weggelopen met een man, en anders is ze dood. Ik geloof er niets van. Ze zou het me hebben verteld als ze ervan wilde gaan om te trouwen, en ik zou het voelen als ze was overleden. Er bestaat geen enkel universum waarin het hart van mijn zus ophoudt met kloppen en ik onbezorgd en zonder iets te merken verder leef.

Mijn adem vormt kleine witte wolkjes en ik loop weer een andere steeg in. Met een zucht van opluchting zie ik ineens waar ik ben.

Het hek van Kensington Palace doemt als een gapend gat in de verte op, met de donkere schaduwen van de paleiswachten van de koningin aan weerszijden.

Ik wrijf met mijn duim over het koele oppervlak van het kettinkje dat ik als een talisman diep in mijn zak heb weggestopt. Ik zal dit slim moeten aanpakken, misschien loop ik nog een extra rondje om Hyde Park heen en ga ik dan via de achterkant naar binnen. Ik hoef niet erg dicht bij het paleis zelf te komen, alleen bij de bomen die eromheen staan. Mijn voeten zitten als gevoelloze klompen in mijn laarzen, maar ik moet doorstappen, anders wek ik nog argwaan nu de paleiswachten me kunnen zien.

Toen Lydia en ik nog klein waren en onze familie het buitenhuis in Oakham nog bezat, brachten we onze zomers door in de bossen. Dan ving we kikkers of bouwden we kleine huisjes van takken en blade-

ren, speciaal voor de eendenkuikens. Onze benen zaten onder de schrammen, we hadden twijgjes in ons verwilderde haar en gingen pas naar huis als de maan opkwam en de vleermuizen ontwaakten. Om niet van onze moeder op ons kop te krijgen, liepen we via de keuken-deur naar binnen, waar we werden opgevangen door een opvallend geduldige oude kokkin, mevrouw Osbourne. Mevrouw Osbourne was de oudste vrouw die ik kende. Ze verbond onze schrammen, gaf ons een citroenwaterijsje en vertelde ons verhalen. We waren vooral dol op haar verhalen over de Anderen.

Die las ze ons voor uit een oud boek dat in een rafelig saliegroen omslag was gebonden, met slijtplekken bij de hoeken. Wat mij altijd het meest fascineerde was het idee van een feeëndeur. Die vormde de poort tussen de wereld van de Anderen en onze eigen wereld en zat vaak verstopt in knoestige oude bomen. Volgens de verhalen zouden de Anderen bereid zijn de deur te openen voor slimme mensen die uitermate belangrijke voorwerpen achterlieten op de drempel.

Ik heb Lydia gesmeekt om het samen met mij te proberen. We vonden een gedrongen ijzerhoutboom en in de graszoden vlak tegen de wortels lieten we onze babykettinkjes achter. We hadden allebei eenzelfde kettinkje, de een met een kleine L-bedel van parelmoer en de ander met een bijpassende letter I. Ze waren inmiddels veel te klein om nog rond onze hals te passen en hadden al die tijd aan een van onze bedstijlen gehangen. Ik was bijna misselijk van de zenuwen en de rest van die dag bleef ik opgewonden. Ik keek constant door de ramen naar buiten, wanhopig om een glimp van een van Hen op te vangen.

De volgende ochtend holden Lydia en ik samen over het grasveld, dat nog nat was van de dauwdruppels, en groeven we met onze mollige handen in de aarde bij de wortels van de boom. De kettinkjes waren verdwenen. Ik sprong op en joelde het uit van blijdschap; zo hard dat mijn moeder met dreunende passen de tuin in kwam om te vragen waarom ik haar in hemelsnaam hoofdpijn bezorgde. In mijn enthousiasme vertelde ik haar alles. Zonder nog iets te zeggen marcheerde ze de keuken in en dwong ze mevrouw Osbourne om haar boek over de fae

te verbranden. Ik was toen pas zes jaar oud en begreep nog niet dat het verboden was om een dergelijk boek te bezitten. Ik heb er dagenlang om gehuild.

Een jaar later vond ik Lydia's ketting, weggestopt achter in de kledingkast. Met haar handen op haar heupen zei mijn twee jaar oudere zus dat ik kinderachtige dingen als magie een keer moest vergeten. Dat was haar eerste daad van verraad. Er zouden er nog twee volgen.

Ze slenterde de kamer al uit voordat ik haar kon vragen waarom we het tweede, bijpassende kettinkje dan nooit hadden teruggevonden, en of zij die avond ook het silhouet van de man bij de bomen had gezien.

Een ijsskoude wind blaast door de straten en laat een hoopje dode bladeren opwarrelen. Mijn blonde krullen wapperen in mijn gezicht en ik trek mijn mantel strakker om me heen.

De verhalen uit de boeken van mevrouw Osbourne gingen over een Engeland waarin de Anderen deden wat ze maar wilden. Koningin Mor probeert ons ervan te overtuigen dat zij en haar zoon de enigen van hun soort zijn die onder ons wonen, maar ze moeten ergens vandaan zijn gekomen, en zelfs afgesloten deuren kunnen weer worden geopend. Ik kan niet 'even' naar het noorden gaan, naar ons oude huis in Oakham, en ook niet naar het monument voor de Slag bij Barnet, maar als er in Londen een deur zou zijn, dan ligt het toch voor de hand dat die zich bevindt in een van de bomen rondom het paleis waar de koningin woont? Ik wil het in elk geval geprobeerd hebben.

Ik keer om naar de publieksingangen van het park, waar op zondagen altijd rijen van mensen staan die met de koningin willen onderhandelen. De bomen staan als spookgedaanten in het donker en zijn niet van elkaar te onderscheiden. Er is niets opvallends te zien, aan geen van de stammen, dus ik zal er willekeurig een moeten kiezen. Ik omklem het kettinkje in mijn zak.

In het donker beweegt een schaduw. 'Wie gaat daar?' roept een van de koninklijke paleiswachten.

Ik vloek zachtjes voor me uit, laat het kettinkje van mijn zus bij de wortels van de dichtstbijzijnde boom op de grond vallen en zet het op een lopen. Ik sprint over het pad en de brede grasvelden, sla dan links

af, terug de straat op, en verlaat het paleisterrein. Vanuit de stilte hoor ik opeens het geratel van wielen over de keien. Ik wil opzijspringen en hoop me in de schaduw te verstoppen, maar ik zie de losse kei pas als het al te laat is.

Mijn laars blijft achter de steen steken en ik val met de zijkant van mijn hoofd tegen de stoeprand. Ik blijf als een lappenpop languit in de modder liggen. Eerst is er niets dan een verblindende, felle pijnscheut en dan wordt het donker.

Ik knipper een paar keer en kom langzaam weer bij. Ik heb geen idee hoelang ik buiten bewustzijn ben geweest. Dan zie ik dat er een schaduwwachtige gedaante naast me zit in een koets.

‘Ik heb een mes,’ fluister ik doodsbenauwd. Ik zeg er maar niet bij dat ik een keukenmes in mijn laars heb gestopt dat niet alleen te bot is om iets te snijden, maar waar ik ook helemaal niet bij kan op dit moment.

‘Wil je me neersteken?’

‘Hangt ervan af.’

‘Waarvan?’

Mijn blikveld wordt wazig en ik voel iets warm over mijn linkeroog lopen. Ik breng een hand omhoog om het weg te vegen en zie dat mijn vingers onder het bloed zitten.

De gedaante vloekt zacht en schudt zijn jas van zich af. ‘Hier, neem deze. Neersteken kun je me later ook nog.’

Hij drukt zijn jas tegen mijn slaap. De jas is nog helemaal warm van zijn lichaam en ik moet de neiging onderdrukken om een zucht van opluchting te slaken bij zelfs dit kleine beetje warmte op mijn onderkoelde lijf.

‘Ben je in orde?’ vraagt hij.

‘Je hebt me geraakt met je koets,’ antwoord ik zwakjes.

‘Ik heb je niet geraakt, je bent gestruikeld.’

‘Ik struikelde omdat ik wilde voorkomen dat ik zou worden verpletterd onder jouw...’ Ik wacht even en kijk om me heen. De koets is gigantisch groot, met minstens zes zitplaatsen, dikke fluwelen bekleding en heel veel glanzend koper. ‘Kolossale koets,’ maak ik de zin af.

‘Ik was niet degene die rondsloop in het donker.’

‘Ik sloop niet rond. Ik was verdwaald.’

‘Waar wilde je naartoe? Misschien kan ik je helpen?’ De vreemdeling tikt op de ruit achter de koetsier en het venster schuift open.

‘Waarnaartoe, mejuffrouw?’ vraagt de koetsier met een norse stem.

Zelfs ik kan het toegeven wanneer een missie is mislukt. ‘Belgrave Square,’ antwoord ik, en ik vertel hem mijn adres.

De paarden hinniken en de koets komt met een schok in beweging. Als we een ruime bocht naar rechts maken om de hoofdstraat op te rijden, valt een straal geel lamplicht door het raam van de koets naar binnen.

De jongen veegt zijn onverzorgde haar uit zijn gezicht en er dringt een schok van herkenning door me heen. Ik ben nog duizelig van de klap tegen mijn hoofd, maar dat is niet de reden dat het voelt alsof de wereld opeens begint te draaien.

Tegenover mij, met een bezorgde uitdrukking op zijn knappe gezicht, zit iemand die ik al mijn hele leven ken. Dat wil zeggen, ik ken hem van portretten en een glimp aan de overkant van drukbezochte concertzalen. Hij ziet er vanavond jonger uit dan de andere keren dat ik hem heb gezien. Meestal draagt hij strakke stropdassen en is zijn haar tot in de puntjes verzorgd. Vanavond valt het in donkere golven over zijn voorhoofd en verbergt het deels zijn groenbruine ogen, maar de hoge jukbeenderen, scherpe kaaklijn en de norse stand van de lippen zijn hetzelfde. *Prins Emmett*.

‘Jij bent het.’ Ik knipper.

Een verbijsterde glimlach glijdt over zijn gezicht. ‘Ik ben wat?’

‘Jij bent prins Emmett.’

‘Je hebt je hoofd denk ik behoorlijk hard gestoten,’ antwoordt hij. Er klinkt iets van kwetsbaarheid door in zijn stem.

‘Ik weet wie je bent. Het heeft geen zin om het te verbergen.’

Hij knijpt zijn ogen iets toe en kijkt naar me. ‘We hebben elkaar eerder ontmoet.’ Het is geen vraag.

We hebben elkaar niet ontmoét, niet echt, maar ik heb hem bij genoeg evenementen in de verte gezien om er zeker van te kunnen zijn. En dan was er ook dat gedoe met Lydia nog.

‘Lady Benton.’ Ik knik met mijn hoofd op een manier die op een buiging moet lijken, maar hij voelt het sarcasme van dat gebaar aan en zijn mondhoek kruipt omhoog in een halve glimlach. ‘De tweede dochter van de markies van Townshend.’

‘Hoor jij niet vermist te zijn of zo?’ vraagt Emmett. ‘Ik heb de geruchten gehoord.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee, ik ben die andere van de twee. Ik was op zoek naar mijn zus, daarom liep ik over straat.’ Ik voel de felle pijn van mijn mislukking nu de koets ons steeds verder van Kensington Palace vandaan brengt. Ik heb Lydia’s kettinkje zojuist voor niets op de grond gegoooid en achtergelaten.

‘Ah, juist, de jongere zus.’ Hij maakt een onbeduidend handgebaar naar mijn gezicht. ‘De gelijkenis is buitengewoon. Jullie hebben dezelfde ogen.’

‘Het verbaast me dat je je haar herinnert,’ antwoord ik gespannen.

‘Denk je dat ze nog ergens rondzwerft?’ vraagt hij zonder in te gaan op mijn opmerking.

‘Ja. Ik kan het niet uitleggen, maar ik weet zeker dat ik het zou voelen als ze niet meer leefde.’

Emmett kijkt me aan en zit er onbehaaglijk roerloos bij. ‘Voelen?’

We schommelen heen en weer als de koets een hoek omslaat.

‘Dat begrijp je toch niet.’

‘Ik heb een broer,’ zegt hij. ‘Ik begrijp het mogelijk heel wat beter dan je denkt.’

Het verrast me hem over prins Bram te horen spreken als zijn broer.

Emmetts status als prins is nog steeds onderwerp van roddels en geruchten, zelfs bijna twee decennia na zijn geboorte nog. Hij is de menselijke zoon van koningin Moryens echtgenoot, prins-gemaal Edgar, en zijn eerste, menselijke echtgenote, die stierf in het kraambed. De koningin heeft Emmett op zijn achtste verjaardag officieel erkend, al weet niemand of dit een gunst was naar zijn vader toe, een uiting van liefde of dat het een heel andere aanleiding kende.

Zijn naam wordt gefluisterd in salons verspreid over de hele stad. *Een losbol van een prins, waarom is hij niet wat liever, zoals Bram?* En

er zijn altijd nieuwe geruchten over wie hij nu weer aan zijn arm had tijdens de feestjes en recepties die hij zijn aanwezigheid waardig acht. Vorig seizoen was er dat schandaal met het keukenhulpje in de rozentuin van Lord Tremaine. Nog geen maand later werd hij betrapt achter de gordijnen in het kantoor van de hertog van Cambere met de middelste dochter van het gezin. En vorige week hoorde ik mijn moeder nog iets mompelen over een ballerina. Mijn wangen worden nog steeds warm van woede als ik terugdenk aan hoe hij zich tegenover Lydia gedroeg in haar eerste seizoen. Ik was er niet bij, maar ze heeft me er alles over verteld toen ze na afloop in tranen terugkeerde naar huis.

Als hij niet druk bezig is iemands reputatie te bezoedelen, zorgt hij wel voor opschudding door domweg te weigeren met zijn studie aan Oxford te beginnen. Of door jachtpartijtjes te organiseren met zijn vrienden, andere jongens van adel en tweede zoons, die meer klinken als bacchanalen.

Emmett draait zijn hoofd naar me om en nu voel ik pas de volle kracht van zijn blik. Ik heb hem nooit eerder meegemaakt zonder die kenmerkende stuurse frons van hem, maar nu ziet hij er opeens heel anders uit. Zijn ogen hebben een opvallend groenbruine kleur en lijken met een vurigheid te glinsteren tussen de donkere wimpers. Van zo dichtbij zie ik de verzameling lichte sproeten op zijn neus. Nooit eerder is me dat aantrekkelijke gezicht achter die norse frons opgevallen. Maar aantrekkelijk is het zeker. Zo erg zelfs dat ik heel even bijna niet kan ademen.

De koets rijdt ratelend door de nacht over de verlaten straten van een slapend Londen. Ik laat mijn hoofd naar achteren tegen de leuning rusten en vraag me af hoe ik het bloed uit deze jurk moet krijgen zonder dat mijn moeder het merkt.

‘Waar denk je aan?’ vraagt Emmett.

‘Jou neersteken,’ antwoord ik met gesloten ogen.

‘Dat is niet erg beleefd.’

‘Mij overrijden was ook niet erg beleefd.’

‘Nogmaals, je bent gestruikeld.’

Opeens krijg ik het heel erg warm en als ik mijn ogen opendoe zie ik

dat Emmett een stuk dichterbij is gekomen en aandachtig naar me staart. Ik druk nog steeds zijn jas tegen mijn bloedende hoofd, en hij tilt zijn hand op en trekt heel behoedzaam de wollen randen opzij. Het voelt helemaal plakkerig en half opgedroogd, en als hij de stof losmaakt, voel ik die aan mijn haren trekken.

‘Au.’ Ik moet me bedwingen hem geen elleboogstoot te geven.

‘Hou op met wiebelen. Het bloedt al een stuk minder,’ verklaart hij. ‘Maar je moet wel druk op de wond blijven uitoefenen.’

Met mijn vrije hand salueer ik naar hem.

Hij houdt zijn hoofd licht schuin en staart me nog steeds aan. ‘Weet je, je bent eigenlijk best knap.’

Ik voel een warme vlaag van woede in me opstijgen. ‘Probeer je me nu te verleiden? Ik ben op de hoogte van jouw reputatie, maar dit lef had ik niet verwacht.’

‘Mijn reputatie?’

‘Als ik alleen al met je gezien word, gaat mijn goede naam eraan.’

Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes. ‘Je lijkt me niet het soort meisje dat zich druk maakt om zulke dingen.’ Mannen begrijpen het niet. De langzame dood die je sterft wanneer je door de hogere kringen als verschoppeling wordt aangewezen is een lot dat maar weinig mensen aankunnen.

‘Je weet helemaal niet wat voor soort meisje ik ben.’

‘Ik weet dat je het soort bent dat midden in de nacht wegglipt om op zoek te gaan naar haar zus.’

De koets mindert vaart. Ik trek het gordijntje opzij en zie ons huis, met de witte kalkstenen muren en de hoge zuilen die door gaslantaarns worden verlicht.

Ik tik op het ruitje en vraag de koetsier of hij me naar de achterkant kan brengen. De kans dat ik betrapt word, is iets minder groot als ik de bediendeningang in de kelder gebruik.

‘Dank je wel voor je hulp,’ zeg ik als ik de hand van de koetsier aanneem en uit de koets spring.

Emmett leunt door de opening van het portier naar buiten met een visitekaartje tussen zijn knokkels geklemd. Dat biedt hij me aan. ‘Alsjeblieft. Kan ik je nog eens spreken?’

‘Geen sprake van,’ antwoord ik.

‘Ik smeeek je om het te overwegen.’

Ik neem het kaartje uit gewoonte aan en ben al een paar stappen van hem verwijderd, zelfs bijna bij de trap achter het huis, als Emmetts stem me nog naroept door de duisternis.

‘Je mag de jas houden.’

Ik draai me weer naar hem om. Hij is gehuld in schaduwen, maar zijn grijns is zelfs vanaf hier duidelijk te zien. ‘Nee, dank je, ik heb er wel genoeg.’ Ik smijt de jas zijn kant op, en die raakt hem vol op de borst. Ik ben altijd al trots geweest op mijn werparm.

Hij wacht tot ik binnen ben voor ze wegrijden.

De haard is koud, in tegenstelling tot mevrouw Osbournes keuken, waar de stenen van de open haard altijd warm waren. Ik ben dan ook geen zes meer. Er is nu niemand om mijn wonden te verzorgen, geen grote zus bij wie ik in bed kan kruipen.

Ik beklim de gewitte achtertrap naar mijn slaapkamer op de eerste verdieping alsof ik een spook ben dat door dit huis waart. Ik trek mijn met bloed bevlekte jurk uit en steek net mijn armen in de warme flanel-len mouwen van mijn nachthemd als ik in de hal een gestommel hoor.

Iemand bonkt op de deur. Een ogenblik lang verstijf ik van angst, doodsbenaauwd dat prins Emmett misschien voor mij is teruggekeerd. Dan hoor ik voetstappen. En een luide kreet.

Ik ren net op tijd naar de overloop om Lydia de marmeren hal in te zien strompelen, met een heel spoor van modderige voetstappen achter haar aan.